

У практиці тренінги командної роботи сприяють формуванню командного духу, посиленню почуття згуртованості та закріпленню найбільш ефективних ролевих взаємодій для досягнення цілей і завдань команди. Такі тренінги корисні для організацій, керівники яких зацікавлені у зростанні бізнесу, через розвиток своїх працівників та які розуміють важливість їх навчання. Участь у такому тренінгу дає можливість перейти на зовсім інший якісний рівень командної взаємодії.

Тренінг командної роботи — це не просто тренінг, що складається з передавання теоретичних знань і накопиченого досвіду, це комплекс завдань, що потребує від учасників згуртованості у їх виконанні, оскільки щоб досягти результату, необхідно бути єдиним цілим. Тренінг дає ефект згуртованості набагато краще та швидше, ніж інші заходи. Тому майбутньому фахівцю з управління персоналом дуже важливо отримати початковий рівень компетенції з проведення такого тренінгу і відпрацювати усі, пов'язані з даною компетенцією навичок.

Ільницький Я. В., старший викладач кафедри управління персоналом та економіки праці

ЕФЕКТИВНІСТЬ ФОРМУВАННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ВИКЛАДАЧА

Педагогічна культура викладача ВНЗ є джерелом вияву його наукової і загальної ерудиції, педагогічної майстерності, культури мовлення і спілкування, духовного багатства, проявом його творчої індивідуальності як віддзеркалення результату постійного самовдосконалення і саморозвитку. На наш погляд, педагогічна культура є гармонією культури творчих знань, творчої дії, почуттів і спілкування.

У навчальному процесі важливу роль відіграє саме спілкування та поведінка викладача. Крім того, спілкування і поведінка педагога образно і конкретно виражають його особистість в цілому. Саме цим і обумовлюються високі вимоги до поведінки і культури його спілкування з різними людьми, а особливо зі студентами.

Викладачеві вищої школи з огляду на специфіку своєї роботи доводиться постійно аналізувати дії студентів (на лекціях, практичних заняттях, під час контрольних заходів, у побуті тощо). Це вимагає від педагога об'єктивності й соціальної справедливості.

Важливою якістю викладача при формуванні його педагогічної культури є педагогічна вимогливість. Як багатогранна уза-

гальнена якість вчителя і вихователя, вона проявляється насамперед у ставленні викладача до студентів, до самого себе, взагалі до людей. Ця якість виступає і як властивість особистості, і як безпосереднє вираження рівня розвитку педагогічної майстерності. Обидві ці сторони педагогічної вимогливості в поєднанні створюють той комплекс узагальненої якості, який забезпечує педагогові успіх у навчанні і вихованні студентів.

Дослідження і педагогічний досвід кращих викладачів переконують, що найбільшої ефективності вимогливість досягає тоді, коли певні педагогічні умови в її застосуванні: а) вимогливість повинна ґрунтуватися на глибокій професійній підготовці, знанні свого предмета і студентів. Вона повинна виходити не з власних інтересів, амбіцій, а з інтересів формування особистості майбутнього спеціаліста, випускника ВНЗ; б) вимогливість повинна бути постійною, а не епізодичною, що проявляється від нагоди до нагоди, і має поширюватися на всіх студентів однаковою мірою; в) вимогливість має бути справедливою (враховувати розумні інтереси навчального колективу і кожної конкретної особи, яка до нього входить); г) вимогливість до студентів повинна поєднуватися з вимогливістю викладача до самого себе. Він має бути взірцем у тому, чого вимагає сам від студентів; г) позитивна дія вимогливості підвищується, якщо вона поєднується з турботою про студентів, створення їм необхідних умов для навчання і шануванням їх особистої гідності, а за формою пред'явлення — тактовна.

Успіх педагогічної діяльності тісно пов'язаний з умінням викладача додержувати вимог педагогічного такту. Такт — уміння людини встановлювати взаємини з іншими, не викликаючи напруження і конфліктів. Тактовність — моральна звичка людини. Педагогічний такт — це складна професійна якість викладача як учителя і вихователя. Студенти високо цінують викладача, який володіє глибокими знаннями зі свого фаху, виявляє обізнаність зі спорідненими дисциплінами, відзначається науковою ерудованістю. Без цього немає майстерності педагога. А це, в свою чергу, вимагає від нього щоденної наполегливої праці над собою, накопичення і систематизації нових наукових знань.

Викладач ВНЗ має досконало володіти педагогічною культурою, адже за висловом А. Дістервега, «як ніхто не може дати іншому того, що не має сам, так не може розвивати, виховувати і навчати той, хто сам не розвинений, не вихований, не освічений». Тому ще 1639 року в Сорбоні у Великій хартії університетів, сформованій з метою їх об'єднання, було проголошено, що вища школа є інститутом відтворення і передачі культури.